

Phần 1

Chương 1 Biết Đâu Được

Từ trước đến giờ, cứ vào tháng sáu là thủ đô trở nên cực kỳ nóng bức. Ninh Tây bước ra sảnh, đưa mắt về phía những người đến đón máy bay liền thấy một thanh niên đeo kính, mặc áo sơ mi trắng đang kiễng chân giờ tấm bảng lên cao. Trên tấm bảng đó ghi tên của cô, vì vậy cô liền bước về phía người thanh niên kia.

Vương Hách đang cảm thấy bức mình. Trời nắng nóng như thế này mà lại bị bắt đi đón người mới của công ty, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy không vui vẻ. Nhưng ai bảo ở công ty anh chẳng có quan hệ gì, vất vả lắm mới có thể ổn định được công việc, mặc dù trong lòng cảm thấy khó chịu nhưng cũng sẽ không bộc lộ ra mặt.

Máy bay lại hạ cánh muộn hai giờ. Khi anh nghe trên loa điện tử thông báo chuyên bay mình đợi cuối cùng cũng hạ cánh, trong lòng không khỏi thở phào.

Trong lòng đang nghĩ qua nghĩ lại thì anh bỗng thấy một đại mỹ nhân đi ra. Làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, còn cả mái tóc đen dài cuộn sóng buông xõa kia nữa... Đúng là vu vật mà!

Mà chỉ trong giây lát gần người đó, vu vật liền đi tới trước mặt mình. Thậm chí, Vương Hách còn có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi thơm trên người đối phương, khuôn mặt anh bỗng trở nên hơi nóng bừng.

Ninh Tây đến gần và cười nói với thanh niên:

- Xin chào anh! Tôi là Ninh Tây!

Vương Hách nghe thấy câu nói mang theo xung hô cung kính liền bỏ bảng tên trong tay xuống, hỏi thăm ân cần:

- Cô là Ninh tiểu thư phải không? Tôi là Vương Hách, công ty sắp xếp tôi đến đón cô, cô cứ gọi tôi là tiểu Vương được rồi.

Nói xong, còn lau qua rồi mới đưa tay về phía Ninh Tây.

Ninh Tây cũng đưa tay ra bắt tay với đối phương.

- Anh Vương! Vậy hôm nay sẽ làm phiền anh rồi.

- Không phiền, không phiền!

Vương Hách tươi cười đáp lại:

- Cô mới về nước, lại là người mới công ty ký ước, có gì không hiểu cứ hỏi tôi là được.

Vương Hách không biết rõ lắm lai lịch của Ninh Tây, nhưng nếu đối phương là nghệ sĩ do Lưu Khôn và Trương Thanh Vân tự mình ký ước ở nước ngoài, hơn nữa công ty còn sắp xếp đãi ngộ khá cao, vậy chứng tỏ người này phải có chỗ hơn người. Đây cũng chính là lý do vì sao hôm nay anh ở sân bay đợi lâu như vậy cũng không dám tỏ thái độ khó chịu.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi sân bay, Ninh Tây đã cảm thấy mặt trời chói chang thiêu đốt khiến cả người khó chịu. May mắn là Vương Hách đỗ xe cũng không quá xa, đi một chút là tới.

Điều hòa xe được bật lên, Ninh Tây thở khẽ một hơi, cảm điện thoại di động nhìn thoáng qua. Bởi vì chuyến bay bị muộn mà giờ đã sắp giữa trưa.

Vương Hách đưa Ninh Tây đến một nhà hàng, com nước xong xuôi lại đưa cô đến chỗ ở mà công ty đã sắp xếp trước.

Một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh, vị trí phòng ở lẫn xung quanh cây cối đều rất được. Vương Hách cầm va ly hành lý, mở cửa phòng rồi tiện tay đưa chìa khóa cho Ninh Tây.

- Ninh tiểu thư, đây là chỗ ở tạm thời mà công ty sắp xếp cho cô. Nếu cô có chỗ nào thấy không vừa ý thì đợi về sau công ty tìm được chỗ tốt hơn sẽ đổi cho cô.

Vương Hách để va ly vào góc tường, trong lòng có hơi chút tò mò. Vị Ninh tiểu thư này ở nước ngoài đã nhiều năm tại sao về nước lại không có nhiều hành lý.

Đồ dùng trong phòng đã rất đầy đủ, ngay cả giường cũng được bọc phủ bằng nilon mới hoàn toàn sạch sẽ. Ninh Tây cảm nhận được sự coi trọng của công ty, liền cười nói cảm ơn với Vương Hách.

Vương Hách đáp lại mấy câu khách sáo, sau khi nói cho Ninh Tây biết tình huống giao thông và các siêu thị lớn ở xung quanh đây, đồng thời giao cho cô một quyển sổ tay nhân viên của công ty và bản đồ giao thông ở thủ đô xong, liền đứng lên chào tạm biệt.

Ninh Tây cũng khách khí nói mấy câu giữ lại, rồi đưa đối phương ra cửa.

Đồ đạc cô đưa về nước cũng không có nhiều, vừa đi quanh phòng một vòng và sửa sang xong các thứ thì điện thoại vang lên. Người gọi điện là Trương Thanh Vân.

- Anh Trương à!

Ninh Tây đi đến bên cửa sổ, kéo màn ra là có thể dễ dàng nhìn thấy vườn nhỏ bên trong khu chung cư, một mảnh xanh mơn mẫm, rất là đẹp mắt.

Nghe xong đối phương nói chuyện, Ninh Tây khẽ cười!

- Được, ngày mai nhất định em sẽ đến đúng giờ.

Cúp điện thoại, Ninh Tây đi vào phòng tắm rửa, sấy khô tóc, thay đổi bộ đồ ngủ thoải mái, ôm laptop ngồi ở trên giường, gửi mail báo bình an cho những người bạn ở nước ngoài. Sau khi xong liền bỏ laptop sang một bên, cả người rúc vào trong chăn, nhìn chằm chằm hình tượng nào.

Trong phòng mát mẻ như mùa xuân, cần gì để ý ngoài kia nóng như lò lửa?

Lúc chạng vạng tối, ngoài trời không còn nóng bức như trước nữa, Ninh Tây liền thay quần áo, cầm lấy ví tiền đi ra ngoài.

Bởi vì gần tới giờ ăn cơm, ở trong siêu thị không có nhiều người. Ninh Tây đẩy xe chậm rãi chọn đồ. Lúc thò tay cầm lấy một hộp sữa chua thì có một cánh tay khác cũng đụng đến hộp sữa chua này.

Khi thấy bàn tay trên hộp sữa chua kia, Tôn Tú Mỹ không nhịn được mà trầm nghĩ, bàn tay thật xinh đẹp, khiến cho chiếc lắc bạc bình thường trên tay cũng trở nên rực rỡ mấy phần.

- Rất xin lỗi!

Đối phương nói thế xong liền đưa tay cầm lấy một hộp khác.

Giọng nói dễ nghe đó khiến Tôn Tú Mỹ không khỏi ngẩn người, nhìn không được quay sang nhìn đối phương mấy lần, lại nhìn ánh mắt, lông mày của đối phương thấy được mấy phần quen thuộc mới không dám xác định hỏi thăm:

- Cô có phải là... Ninh Tây không?

Ninh Tây bỏ sữa chua vào xe đẩy, hơi nghi hoặc nhìn cô gái trẻ tuổi bên cạnh mình. Từ sau khi ra nước ngoài, cô đã không còn bất kỳ liên lạc gì với bạn học cũ. Giờ cách năm, sáu năm còn có người có thể nhận ra mình, quả thật là kỳ tích. Cô không nói gì, chỉ tỏ ra hơi mờ mịt, nghi hoặc.

- Ninh Tây, thật sự là cậu?

Tôn Tú Mỹ vui mừng, bỏ mũ ra rồi nói:

- Tớ là Tôn Tú Mỹ.

Ninh Tây có chút giật mình. Tôn Tú Mỹ là một cô bé tốt, năm đó quan hệ của hai người không quá thân mật nhưng cũng không kém. Bốn năm trước khi cô về nước, hai người từng vô tình gặp nhau trên phố. Khó trách đối phương nhận ra mình. Nghĩ vậy, cô cũng biểu hiện mấy phần vui vẻ.

- Lâu rồi không gặp!

- Đúng rồi, lâu lắm rồi không gặp.

Tôn Tú Mỹ không nhịn được, đánh giá Ninh Tây từ đầu tới chân, khẽ than:

- Bốn năm không gặp, so với lúc trước cậu gầy đi nhiều, nhưng càng thêm hấp dẫn rồi!

Cô nhớ kỹ lúc gặp được Ninh Tây bốn năm trước, Ninh Tây đã gầy hơn rất nhiều so với hồi học cấp 3, khuôn mặt cũng lộ ra vài phần xinh đẹp, chẳng qua tình trạng tinh thần có chút không tốt, khiến người khác lo lắng.

Mãi cho đến khi cô biết được những chuyện đã xảy đến với gia đình Ninh Tây thì lại càng không nhịn được mà áy náy, lo lắng. Giờ đây thấy đối phương đứng trước mặt mình, dường như trải qua cũng không kém, trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút. Cảm giác áy náy kia cũng biến mất hơn một nửa.

Thời gian dài đằng đặc sẽ khiến con người ta trở nên trưởng thành. Cô nhìn Ninh Tây, lại nhớ lại sự việc xảy ra sáu bảy năm trước. Cho dù cô không tham gia vào nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ. Cô biết mà không nói, so với những bạn học gây ra chuyện cũng chỉ là người trăm bước, kẻ năm mươi mà thôi.

Tôn Tú Mỹ đi theo sau Ninh Tây, hỏi nhỏ:

- Những năm gần đây... cậu có ổn không?

- Cũng tốt!

Ninh Tây quay đầu lại nhìn cô:

- Cậu thì sao?

- Tớ cũng rất tốt!

Tôn Tú Mỹ gật đầu, chú ý tới cả trai lẫn gái trong siêu thị đều đang len lén nhìn Ninh Tây mà Ninh Tây dường như không nhận ra những ánh mắt này, liền hỏi tiếp:

- Lần này cậu trở về... là vì thăm người thân?

- Tớ về nước, ở lại hẳn rồi!

Ninh Tây lắc đầu, đẩy xe đến quầy thu ngân để xếp hàng.

- Tớ vẫn thích đồ ăn ngon trong nước hơn!

- Đúng vậy! Đồ ăn trong nước vẫn ngon hơn nhiều.

Tôn Tú Mỹ không biết hai người bọn họ còn có thể nói chuyện gì được nữa, liền trả lời một câu khô khan.

Cuối cùng cũng đến lượt Ninh Tây tính tiền. Nhân viên thu ngân quét mã xong tất cả đồ vật liền nói:

- Tổng cộng ba trăm lẻ một nguyên.

Ninh Tây từ trong ví lấy ra bốn tờ một trăm giao cho đối phương. Nhân viên thu ngân nhận lấy, mỉm cười hỏi lại:

- Xin hỏi quý khách có một nguyên tiền lẻ không?

Ninh Tây lắc đầu, Tôn Tú Mỹ vừa định nói mình có thì thấy một thanh niên trẻ tuổi sau lưng nhanh chóng đưa một đồng tiền lẻ ra.

- Tôi có!

- Cảm ơn.

Ninh Tây quay về phía đối phương nói cảm ơn sau đó đưa cho đối phương một quả táo.

- Không... không cần đâu!

Thanh niên trẻ tuổi nhìn quả táo mà Ninh Tây đưa tới, khuôn mặt đỏ bừng, sau đó trong tiếng cười thân thiện của mấy người bạn, thật cẩn thận đón lấy quả táo.

Tôn Tú Mỹ nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nở nụ cười.

Ra khỏi siêu thị, Tôn Tú Mỹ nhìn bầu trời bừng như lửa, khiến khuôn mặt Ninh Tây cũng nhiễm ánh đỏ, liền đưa danh thiếp của mình ra.

- Đã nhiều năm cậu không ở trong nước, chắc hẳn có nhiều chỗ không quen. Có chuyện gì có thể gọi điện cho tớ.

- Cảm ơn!

Ninh Tây nhận lấy danh thiếp, bỏ vào trong ví của mình. Ý tốt của đối phương cô sẽ nhận lấy, tuy rằng sau này chắc cô cũng không có quá nhiều quan hệ với Tôn Tú Mỹ.

Tôn Tú Mỹ thấy Ninh Tây như vậy, mở miệng, cũng không biết nói gì, đành phải bảo:

- Vậy... tạm biệt! Có cơ hội lại nói chuyện sau.

- Tạm biệt!

Ninh Tây khẽ gật đầu, xách theo hai túi đồ vật đi về phía chung cư, nhưng chưa được mấy bước lại bị Tôn Tú Mỹ gọi lại.

- Ninh Tây! Cuối tháng này Trần Nhất Tuấn và Ngụy Tư Kỳ tổ chức lễ đính hôn...

Tôn Tú Mỹ cũng không biết mình nói ra chuyện này có đúng hay không.

- Cậu có muốn tham dự không?

- Hai người bọn họ vẫn còn ở cạnh nhau?

Tôn Tú Mỹ thấy Ninh Tây cười, chẳng qua nụ cười có chút kỳ quái.

- Thật khiến người khác cảm động, tớ lại tin tưởng vào tình yêu rồi!

Ninh Tây nhíu mày, vuốt những sợi tóc quăn trên vai ra đằng sau.

- Nhờ cậu thay tớ hỏi thăm bọn họ. Cuối tháng này tớ có việc, không đi được rồi.

Tôn Tú Mỹ liền vội vàng gật đầu. Trên thực tế, cô đã hối hận về việc nói chuyện này với Ninh Tây rồi. May mà phản ứng của Ninh Tây cũng không lớn, không thì cô cũng không còn mặt mũi nào để mở miệng nữa.

Trở lại chỗ ở, Ninh Tây làm cho mình một bát mì trứng gà kèm rau củ, mùi vị thật ra không tốt lắm. Sau khi lên mạng xem một chút các websites xong cô liền lên giường đi ngủ.

Ngày mai sẽ phải đến công ty gặp người đại diện cùng với quản lý cấp cao nào đó, cô không muốn dùng bộ mặt tiêu tụy đi gặp người.

Dưới tình hình các công ty, cơ sở về văn hóa giải trí mọc lên như nấm ở Trung Quốc, Công ty TNHH Giải trí Cửu Cát có thể mở ra một con đường máu trong đó, thuận lợi xâm nhập vào hàng ngũ các công ty đứng đầu thì cũng được coi là kẻ mạnh trong giới giải trí rồi.

Cửu Cát nâng đỡ nhiều nam nghệ sĩ, từng bồi dưỡng qua các loại tiểu thịch tươi, tiểu vương tử, thậm chí có cả thị đế, ảnh đế. Nhưng vốn không có ai là hoàn mỹ và công ty cũng vậy. Công ty này thiếu nữ nghệ sĩ.

Cũng không biết là do bọn họ vận khí không tốt hay là do ánh mắt đều dùng để ký nam nghệ sĩ hết rồi mà nữ nghệ sĩ của công ty này đưa ra đều không thể nổi tiếng được. Dù có nổi tiếng được thì cũng không kéo dài, quả thật cứ như bị nguyên rủa vậy.

Cũng chính vì vậy mà dẫn đến tình trạng những nữ nghệ sĩ có chút danh tiếng trong nghề càng không dám ký ước với công ty này. Có nghệ sĩ nào mà không muốn nổi tiếng, ai lại muốn đến công ty mà nữ nghệ sĩ không thể nổi tiếng lên được này?

Muốn trở thành công ty giải trí đứng đầu trong ngành thì ít nhất cũng phải có được vài ba nam, nữ nghệ sĩ có thể đưa ra được. Chỉ có nam nghệ sĩ mà không có nữ nghệ sĩ, đó được gọi là Dương thịnh âm suy.

Ông chủ của công ty suốt ngày nghĩ ngợi đến việc này, vì vậy khi nghe nói đến chuyện Trương Thanh Vân đi công tác nước ngoài có ký ước được một nữ nghệ sĩ liền đồng ý tự mình gặp mặt. Cho dù người này chỉ diễn qua những nhân vật nhỏ trong mấy bộ phim truyền hình bình thường ở nước ngoài mà thôi.

Đem ngựa chết thành ngựa sống mà chữa...

Biết đâu được?

Chương 2

Ngây Người

Ninh Tây xuống khỏi xe taxi, mới đi được mấy bước đã thấy Trương Thanh Vân đứng chờ mình ở cửa chính của tòa nhà.

Trương Thanh Vân vừa qua tuổi ba mươi, dáng vẻ có chút già dặn thành thực, nhưng như vậy thường dễ dàng khiến cho người khác cảm thấy yên lòng, tin cậy.

Cô nhìn thấy Trương Thanh Vân, Trương Thanh Vân cũng nhìn thấy cô. Anh dập đầu thuốc rồi tiện tay ném vào thùng rác ở bên cạnh, sau đó bước về phía cô.

- Em đến sớm hơn 10 phút so với thời gian hẹn.
- Không để người khác chờ lâu là một trong những ưu điểm của em mà.

Ninh Tây cười cười, nhìn thoáng qua tòa nhà cao tầng rục rờ này.

Chú ý tới hành động của cô, Trương Thanh Vân bảo:

- Tầng mười ba đến tầng mười lăm là khu vực làm việc của công ty chúng ta. Sáng hôm nay ông chủ gọi điện cho tôi bảo rằng muốn gặp em.

Ninh Tây gật đầu, đi theo Trương Thanh Vân vào thang máy, thấy Trương Thanh Vân trực tiếp ấn tầng mười lăm, cô khẽ vuốt tóc và hỏi.

- Chúng ta trực tiếp đến gặp tổng giám đốc Lý sao?
- Ừ!

Trương Thanh Vân khẽ gật đầu.

- Dưới tay Lưu Khôn có hơi nhiều nghệ sĩ, vì vậy sau này việc lên kế hoạch công việc của em sẽ do tôi chịu trách nhiệm.

Ninh Tây là do anh và Lưu Khôn cùng ký ước, nhưng mà trước kia anh từng có kinh nghiệm dẫn nữ nghệ sĩ nên anh thích hợp về việc chịu trách nhiệm cho công tác của Ninh Tây hơn.

- Vậy sau này phải làm phiền anh Trương rồi!

Ninh Tây mỉm cười đáp lại. Trương Thanh Vân nhìn thấy thế, trong lòng khẽ gật. Chưa nói đến những cái khác, ít nhất là về khuôn mặt và khí chất thì Ninh Tây coi như đủ rồi.

Nói xong mấy câu thì cũng đến tầng mười lăm. Thang máy kêu “Đỉnh” rồi mở cửa. Hiện ra trước mắt Ninh Tây là hành lang trơn bóng, ngọn đèn sáng chói, giống như cửa vào của đường tới chốn phồn hoa.

Chân trái bước ra, vang lên tiếng gót giày chạm vào sàn nhà. Khẽ cúi đầu nhìn xuống chân, cô cười cười, rồi lại ngẩng đầu đi theo sau Trương Thanh Vân, từng bước từng bước vững vàng đi đến cuối hành lang.

Là ông chủ của giải trí Cửu Cát, Lý Kiến Huy đã sớm xem qua lý lịch sơ lược cũng như ảnh chụp của người mới. Không thể không nói, với tư cách người đại diện lâu năm uy tín trong công ty thì ánh mắt của Trương Thanh Vân và Lưu Khôn vẫn rất tốt. Nghệ sĩ ký ước lần này có tướng mạo vô cùng xuất sắc, nhất là đôi mắt, giống như khế cào vào lòng người.

Nhưng mà đến khi gặp trực tiếp Ninh Tây, thì Lý Kiến Huy mới biết được, vật chết tuy đẹp nhưng còn kém xa vật sống có linh tính. Lần ký ước này, xem như bọn họ nhất được bảo bối rồi. Chỉ cần nữ nghệ sĩ này đầu óc bình thường một chút, diễn xuất tốt đạo cụ thì bọn họ sẽ có biện pháp làm cho cô ta nổi tiếng.

Tâm tình tốt thì thái độ cũng trở nên thân thiết hơn. Đầu tiên, Lý Kiến Huy vẽ ra một tương lai huy hoàng với Ninh Tây, sau đó lại nói đến các loại chính sách ưu đãi của Cửu Cát, cuối cùng mới chốt lại:

- Cô tuyệt đối sẽ không hối hận khi gia nhập Cửu Cát!

Hối hận cũng chẳng làm được gì, dù sao cũng đã ký hợp đồng rồi.

Trương Thanh Vân thấy vậy liền biết ông chủ rất hài lòng với người mới mà anh vừa ký, trong lòng cũng nhẹ nhõm. Gần đây nhất, một nữ nghệ sĩ mà công ty nâng lên vừa gây ra xì căng đan, không chỉ khiến danh tiếng của cô ta mất sạch mà còn làm ảnh hưởng đến bộ mặt của công ty trong giới giải trí. Nếu như bây giờ bồi dưỡng được một nữ nghệ sĩ có thể đưa ra ngoài thì mặt mũi công ty cũng khá hơn chút.

- Cô từng có kinh nghiệm quay phim rồi, cũng không tính là người mới.

Lý Kiến Huy nghĩ ngợi một chút rồi quay ra hỏi Trương Thanh Vân:

- Đợt vừa rồi bộ phim mà công ty chúng ta đầu tư đã chọn được hết các nhân vật nữ chưa?

Trương Thanh Vân hiểu rõ ý của ông chủ, đây là xác định rồi cũng phải chuẩn bị cho Ninh Tây một nhân vật. Bây giờ anh đã trở thành người đại diện của Ninh Tây, chỉ ước gì ông chủ cho nghệ sĩ nhà mình càng nhiều chỗ tốt càng tốt, liền nói:

- Nhân vật nữ chính đã xác định rồi. Nữ số hai và nữ số ba cũng có người được chọn, nhưng là chưa bàn bạc xong, chưa ký hợp đồng.

Công ty bọn họ không có nữ nghệ sĩ phù hợp nên đành phải hợp tác với nghệ sĩ của công ty khác. Lúc ký hợp đồng đương nhiên không nhanh chóng như ký với người nhà mình.

- Nếu như chưa bàn bạc xong thì không cần bàn nữa, cậu xem trong hai nhân vật này, nhân vật nào tốt hơn thì sắp xếp cho Ninh Tây đi.

Lý Kiến Huy nói xong, quay đầu lại nhìn Ninh Tây.

- Tôi có xem qua sơ yếu lý lịch của cô rồi. Cô là sinh viên tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài. Người nhà của cô liệu có phản đối việc cô phát triển trong ngành giải trí hay không?

Tay cầm cốc trà của Ninh Tây hơi dừng lại, cô khẽ nhếch miệng cười nói:

- Cha mẹ tôi đã qua đời, vì vậy chẳng có ai phản đối tôi cả!

- Tôi xin lỗi!

Lý Kiến Huy đan hai tay đặt lên mặt bàn. Ninh Tây năm nay mới hai mươi ba tuổi, không nghĩ rằng cha mẹ của cô đã không còn trên cõi đời này nữa.

Ninh Tây cười cười, giống như không để ý đến việc Lý Kiến Huy đưa ra vấn đề không đúng lúc này.

Ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, Trương Thanh Vân đưa hai kịch bản cho Ninh Tây.

- Đây là nội dung kịch bản của nhân vật nữ hai và nữ ba, em chọn lấy một đi.

Vừa mới vào công ty đã có nhân vật cho mình chọn, Ninh Tây cảm thấy mình cũng thuộc đám người may mắn.

Mở đầu kịch bản có giới thiệu về nhân vật, nữ số hai là tiểu thư nhà giàu thời dân quốc, nữ số ba là con gái nhà nông bình thường. Sau đó, Ninh Tây không do dự mà lựa chọn tiểu thư nhà giàu.

- Tại sao lại chọn nhân vật này?

Trương Thanh Vân thấy cô nhanh chóng chọn lựa như vậy có chút bất ngờ. Phần diễn của nữ số hai và nữ số ba không khác nhau là mấy, từ một góc độ nào đó thì nữ số ba càng dễ được mọi người đồng tình hơn một chút.

- Bởi vì trang phục của tiểu thư nhà giàu đẹp hơn cô gái nhà nông.

Ninh Tây cầm lấy kịch bản của nữ số hai, cười nói:

- Đa số người xem đều thích xem mặt. Trang phục, trang sức xinh đẹp có thể giúp tăng thêm sắc đẹp mà trang phục không đẹp chỉ có thể khiến người xấu đi.

Hơn nữa, trên thực tế, bên trong mỗi người đều có tính tôn trọng lợi ích. Tiểu thư nhà giàu thường có thêm quang sáng do tiền tài mang đến.

- Cách nói của em... nghe cũng có vẻ có đạo lý.

Trương Thanh Vân không còn gì để nói, nhưng cũng không phản đối sự chọn lựa của Ninh Tây mà cầm lấy điện thoại gọi cho bên đoàn làm phim.

Gọi xong điện thoại, anh mới quay ra bảo:

- Em về xem thật kỹ kịch bản đi. Hai ngày sau tôi sẽ dẫn em đến đoàn làm phim. Công ty sẽ phái cho em một trợ lý, người đó sẽ sắp xếp hành trình cũng như chiếu cố em.

Ninh Tây khẽ gật đầu, đứng lên khỏi ghế salon.

- Vậy giờ em trở về nhìn kịch bản.

Trương Thanh Vân cầm lấy chìa khóa xe và bảo.

- Đợt một chút, tôi đưa em về.

Trở lại chỗ ở, bưu kiện quốc tế mà mấy hôm trước cô gửi về nước vừa vận được chuyển đến. Vì thế Trương Thanh Vân lại làm khuôn vác, giúp cô mang các thứ vào chỗ ở.

- Làm phiền anh Trương rồi!

Ninh Tây mở tủ lạnh ra và hỏi:

- Anh uống cà phê hay nước ngọt?

- Nước trắng là được rồi.

Trương Thanh Vân ngồi trên ghế salon, thấy trên bàn để một đĩa hoa quả tươi mới liền hỏi:

- Em ở đây có thấy quen không?

- Cũng được!

Ninh Tây rót một cốc nước trắng ở trong bếp rồi đi ra.

- Lúc trước khi ký hợp đồng với em, tôi không ngờ rằng em là sinh viên tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng trên thế giới.

Trương Thanh Vân nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng trước bàn nước.

- Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ đến việc ở lại nước ngoài?

- Ở đâu cũng giống nhau cả thôi.

Ninh Tây đặt cốc nước phía trước mặt anh, khuôn mặt cười mang theo nét lạnh nhạt:

- Em còn muốn cảm ơn anh và anh Lưu. Nếu như không có hai anh thì em ở công ty cũng không được đối xử tốt như thế này.

Trương Thanh Vân cầm cốc lên uống một ngụm, nước ấm vừa vận. Anh nhìn không được mà thâm nghĩ, đây là một cô gái khá thông minh.

- Chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ!

Anh nâng cốc hướng về phía Ninh Tây.

- Hợp tác vui vẻ!

Ninh Tây cũng cầm cốc nước chanh giơ lên đáp lại.

“Khói lửa trên sông” là bộ phim truyền hình mà Cửu Cát là chủ đầu tư, từ đạo diễn đến biên kịch đều là những người khá nổi tiếng. Nam chính lại là Chu Chính Xuyên, người vừa được trao giải Thị đế. Nữ chính là Chu Giai Phi, một nữ nghệ sĩ đang nổi. Những người trong giới đều xem trọng tỷ lệ người xem của bộ phim này.

Đoàn làm phim vừa bắt đầu quay không lâu, mọi người nghe nói nữ số hai chuẩn bị đến, không ít thì nhiều đều có chút tò mò, không biết là nghệ sĩ nào.

Trong kịch bản xây dựng thì nữ số hai là một thiên kim đại tiểu thư xinh đẹp, quý khí. Cô thích nhân vật nam chính, nhưng nam chính lại yêu thích người con gái trong veo như suối là nữ chính.

Trong phim truyền hình bây giờ, mấy chuyện tình yêu đều là cùng một khuôn mẫu. Cô thương anh, nhưng anh lại yêu một người khác, sau đó lại thêm vào những ân oán tình cừ, mối hận quốc gia... do nam thanh nữ tú diễn xuất thành một bộ phim sầu triền miên.

Muốn xông một con đường trong vô số các bộ phim truyền hình để có danh tiếng tốt, tỷ lệ người xem cao thì cần đầu tư vào kịch bản, đạo cụ, trang phục, diễn viên, hậu kỳ cùng với đủ các loại tuyên truyền. Trước kia, Cửu Cát cũng từng tự đầu tư quay vài bộ phim hay, thu được danh tiếng không kém, vì vậy trong giới khá xem trọng bộ phim này, cũng có không ít nghệ sĩ muốn tham gia đóng phim.

Gần bảy giờ sáng, đúng vào lúc nhiệt độ còn không quá cao, đoàn làm phim tranh thủ lúc này vội vã quay chụp, để đến lúc trưa nắng nóng mọi người cũng có thể nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, một cỗ xe BMW màu đen cũng dừng ở phía bên ngoài chỗ của đoàn làm phim. Trong lòng mọi người đều đoán được, chắc hẳn là nữ số hai đến.

Cửa mở ra, một cô gái tóc dài xõa vai đeo kính râm màu cà phê bước xuống xe. Mặc dù mọi người không nhìn rõ được khuôn mặt của cô nhưng thông qua dáng người thon thả, làn da trắng nõn, bộ váy dài, khí chất hơn người kia thì cũng đoán được đó chắc là một mỹ nhân.

Đội phó đạo diễn đưa người vào phòng hóa trang, mọi người mới thì thầm trò chuyện.

- Nữ số hai vừa đến kia hình như là người mới!

Người làm đạo cụ thấp giọng bảo:

- Hôm qua tôi có nghe thấy đạo diễn nói qua, người mới này hình như là do Cửu Cát chuẩn bị đốc sức nâng đỡ.

- Công ty bọn họ nâng đỡ qua không ít người mới rồi...

Người làm cùng nói thêm một câu như vậy, thấy có người đi tới, không tiện nói gì nữa, cười cười rồi thôi.

Người trong ngành đều biết, Cửu Cát không có số nâng nữ nghệ sĩ. Nhưng mấy lời này lại không thể nói ra ngoài. Một khi truyền ra ngoài, mặt mũi mọi người đều không dễ nhìn.

Một lúc sau, đạo diễn vỗ vỗ tay, sau đó nói với Chu Chính Xuyên:

- Chính Xuyên, đợt sau chính là đoạn diễn của cậu với nữ hai, người mới có nhiều chỗ không hiểu, cậu cũng giúp đỡ thêm một chút.

Chu Chính Xuyên gật đầu cười. Sáng sớm hôm nay, người đại diện đã gọi cho anh, nói rằng tiểu sư muội mà công ty mới ký muốn vào đoàn, bảo anh chú ý giúp đỡ một chút.

Nữ nghệ sĩ trong công ty không có xung đột lợi ích gì với anh, giúp đỡ một chút cũng không ảnh hưởng gì. Vì vậy Chu Chính Xuyên rất sáng khoái, không có gì không vui.

Chưa được bao lâu, anh nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng bước chân, loáng thoáng còn nghe được tiếng của Phó đạo diễn đang nói đùa. Anh đoán chừng là tiểu sư muội đã đến.

Anh ngoái lại nhìn. Vừa nhìn anh liền ngây người.

Chương 3

Thời Thanh Xuân

Chu Chính Xuyên từng gặp qua rất nhiều người đẹp, có thanh xuân thuần khiết, có nóng bỏng, có không ăn khói lửa nhân gian... kiểu nào cũng có.

Anh ngần người, không phải vì Ninh Tây đẹp hơn những nữ nghệ sĩ trong giới, mà là vì lúc cô đi tới, dáng vẻ đó, quả thật giống y như đúc với hình tượng nữ số hai mà anh tưởng tượng trong đầu mình.

Với tư cách diễn viên chuyên nghiệp, mỗi lần quay phim anh đều nghĩ mình là nhân vật bên trong phim, đồng thời cũng tưởng tượng và đoán qua các nhân vật khác. Có như vậy anh mới có thể diễn tốt vai của mình.

Trong tưởng tượng của anh, Kim Vưu Yên hẳn là có mái tóc dài đen nhánh đẹp đẽ, làn da trắng nõn và khuôn mặt xinh đẹp, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều mang theo quý khí cùng sự cao ngạo của tiểu thư nhà giàu. Tất cả mọi người ở trước mặt cô dường như đều kém hơn một phần.

Nữ số hai trong bộ phim này là một nhân vật rất quan trọng, lúc anh biết nhân vật này sẽ do một sư muội là người mới diễn thì trong lòng không khỏi đáng tiếc, đáng tiếc cho một nhân vật tốt như vậy lại bị người mới phá hủy.

Mà bây giờ Chu Chính Xuyên cảm thấy mặt mình có chút đau, vì anh thấy mình bị thực lực của Ninh Tây đánh mặt. Cũng may diễn xuất của anh đủ tốt, không cho người khác thấy được mình có chút sai sót.

- Xin chào anh Chu!

Ninh Tây bước đến trước mặt Chu Chính Xuyên, lễ phép cúi đầu chào hỏi.

- Chào em! Lúc nữa quay phim, em đừng khẩn trương quá.

Chu Chính Xuyên cười nói với Ninh Tây, vì lo lắng cô cảm thấy khẩn trương, ảnh hưởng tới việc biểu diễn nên còn cố ý nói đùa thêm mấy câu.

Ở đằng xa, Chu Giai Phi ngồi dưới gốc cây đang xem kịch bản nữ chính nhìn thấy vậy liền nói với trợ lý của mình:

- Nghe nói anh Chu hay giúp đỡ hậu bối, hôm nay nhìn thấy mới biết lời đồn không sai.

Trợ lý cầm quạt phe phẩy cho cô, khẽ nhỏ giọng:

- Buổi sáng hôm nay lúc Chu lão sư nghe điện thoại, sắc mặt hình như không được tốt.

Nghe thế, Chu Giai Phi khẽ nghiêm mặt, thấp giọng bảo lại:

- Sau này không được nói những lời kiểu này nữa. Nhỡ đâu truyền ra ngoài, chúng ta lại là người không đúng.

Mặc kệ hôm nay Chu Chính Xuyên vì cuộc điện thoại nào mà sắc mặt trở nên không tốt cũng không phải chuyện của cô. Nếu lúc đó, mấy lời vừa rồi truyền ra ngoài biến thành Chu Chính Xuyên tỏ ra khó chịu với nữ số hai, điều tra thì thấy bắt đầu từ chỗ cô, vậy lúc đó người khác sẽ thấy thế nào?

Chu Chính Xuyên và nữ số hai đều là người trong cùng công ty, dù quan hệ có kém đi chăng nữa cũng sẽ không khoe ra ngoài, đến lúc đó chỉ hận người ngoài truyền lời là cô mà thôi.

Trợ lý thấy sắc mặt Chu Giai Phi không tốt, cũng không dám nói lung tung, đành một bên thì quạt cho Chu Giai Phi, một bên chuẩn bị bắt đầu quay phim.

- Dừng khăn trương, hít thở sâu vào.

Trước khi chính thức quay phim, Chu Chính Xuyên còn cổ vũ Ninh Tây.

Ninh Tây cười đáp lại, sau đó hít sâu một hơi, rồi ngồi vào chỗ của mình, cạnh chiếc bàn đã dọn sẵn cà phê.

Thực tế thì trong lòng đạo diễn còn khăn trương hơn. Ông chỉ sợ rằng Cửu Cát nhét cho ông một người mới không biết quay phim, phá hủy bộ phim của mình. Vì vậy, sau khi thấy hai diễn viên chuẩn bị xong liền giơ tay lên, ý bảo nhân viên công tác chú ý:

- Một, hai, ba. Diễn!

Toàn bộ chuyện xưa của bộ phim hầu như đều xoay quanh nhân vật nam chính. Nhân vật nam chính mặt ngoài là một công tử nhà giàu có chút tài nhưng lại ham thích chơi bời lêu lổng. Nhưng trên thực tế, anh ta là một nhân viên quan trọng của Đảng cộng sản và liên tục đấu trí đấu dũng với đám tay sai, thực dân người nước ngoài.

Trong bộ phim này, có rất nhiều hình ảnh kịch liệt và mạo hiểm, nội dung cốt truyện cũng liên tiếp đan xen, chỉ cần nắm chắc được tiết tấu thì khi chiếu nhất định sẽ hấp dẫn được nhiều người xem.

Kim Vưu Yên do Ninh Tây đóng vai cũng là một nhân vật mấu chốt. Bởi vì cha của nàng chính là quan chức của phái Tân Chính. Đảng phái này cấu kết với thế lực nước ngoài, là một tổ chức yếu đuối bán nước cầu vinh.

Ở phần sau của kịch bản, cha của Kim Vưu Yên âm thầm gia nhập Đảng của nam chính, bởi vì liên quan đến rất nhiều vấn đề bí mật nên ông không nói với người nhà. Trong giây phút quan trọng nhất, Kim Vưu Yên biết được sự lựa chọn của cha mình. Vì bảo vệ cho cha, cho nam chính cùng với những con người yêu nước phía sau bọn họ, cô không những mất đi một cánh tay mà mặt mũi còn bị phá hủy, cuối cùng đành phải ra nước ngoài, mãi cho tới cuối phim mới về nước gặp mặt nam nữ chính lúc ấy đã già rồi một lần cuối.

Lúc này, Chu Chính Xuyên và Ninh Tây phải diễn là cảnh Kim Vưu Yên yêu thích nam chính nhưng bản thân cô cũng không nhận ra điều đó, sau đó mỗi người đi một nẻo.

- Ai lại khiến cho Trầm công tử tức giận như vậy?

Kim Vưu Yên ngồi bên cốc cà phê, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, sau đó nâng cằm về phía Trầm Thiệu Sinh.

- Lấy cho vị tiên sinh này một ly cà phê, không thêm đường. Cảm ơn!

- Kim tiểu thư?

Trầm Thiệu Sinh giống như mới nhìn thấy Kim Vưu Yên, hai bàn tay đút túi quần, cười nhếch khóe miệng, sau đó ngồi xuống đối diện.

- Làm sao có thể không biết xấu hổ mà để cho người đẹp mời tôi uống cà phê được.

- Không sao, tiểu thư tôi nguyện ý trả tiền cho người như Trầm công tử.

Nói đến đây, cô đưa mắt nhìn Trầm Thiệu Sinh từ đầu đến ngực, sau đó lại cầm thìa bạc nhẹ nhàng khuấy cà phê.

- Máy quay số 2, quay gần tay cô ấy. Máy quay số 3, chú ý ống kính phía bên trái.

Đạo diễn Trần cầm bộ đàm chỉ huy, sau đó tiếp tục nhìn xem hình ảnh trong màn hình giám sát.

Dưới ống kính máy quay, chuỗi vòng ngọc trai màu đen trên cổ tay trắng nõn bóng loáng dường như đang sáng lên.

- Đã hơn một năm kể từ lần gặp trước, Trầm công tử càng ngày càng trở nên đẹp trai phong độ rồi.

Kim Vưu Yên thả thìa bạc xuống, cười như không cười nhìn về phía Trầm Thiệu Sinh, trong đáy mắt mang theo tình cảm mà chính cô cũng không hề hay biết.

Chu Chính Xuyên nhìn thấy ánh mắt này, đáy lòng chấn động, trong lòng không khỏi nghĩ thầm. Con mắt của Trầm Thiệu Sinh phải kém cõi đến mức nào mới không nhận ra được cô gái ưu tú này có tình cảm với hắn.

Cũng may là anh xuất đạo nhiều năm, sẽ không vì những suy nghĩ như thế mà ảnh hưởng tới việc diễn xuất trên màn ảnh, cho nên vẫn thành công diễn xong cảnh quay này.

Đoạn phim vừa quay xong, đạo diễn nhẹ nhõm thở phào. Không ít nhân viên công tác cũng cảm thấy may mắn. Xem ra người mới này cũng đáng tin cậy, bọn họ không phải lo lắng người mới gây cản trở, ảnh hưởng đến tiến độ quay phim rồi.

Sau hai ngày quay phim, trong lúc nói chuyện phiếm, đạo diễn Trần bảo với Chu Chính Xuyên:

- Lần này người mới mà công ty các cậu ký ước cũng có mấy phần đáng nhìn đấy.

Chu Chính Xuyên cười cười:

- Nghe nói vị này do công ty ký ước ở nước ngoài về, bên trên rất coi trọng.

Trần đạo diễn đây là nhắc nhở mình, cũng cười bảo:

- Người mới có tiềm lực thì ai cũng thường thức mà.

Hai người tươi cười nhìn nhau, lại không nói về chuyện này nữa.

Quay xong một đoạn diễn, Ninh Tây ngồi trên ghế trang điểm lại. Mùa hè nóng bức, đồ trang điểm dễ chảy ra, vì vậy cứ xong một cảnh quay lại phải trang điểm thêm mới có thể quay tiếp.

- Khách sạn bên cạnh thật náo nhiệt. Nghe nói có một phú nhị đại đang tổ chức buổi lễ đính hôn kiểu cổ điển thì phải.

Trợ lý tiểu Dương bê tới một cốc chè đỗ xanh mát lạnh, trong giọng nói tràn đầy hâm mộ.

- Bên ngoài đỗ toàn các loại xe sang trọng, tùy tiện lôi ra một chiếc đều đủ cho em phấn đấu cả đời rồi.

Ninh Tây đón lấy cốc chè đỗ xanh, uống một ngụm, sau đó tủm tỉm cười, vươn ngón trỏ nâng cằm của tiểu Dương:

- Loại xe sang trọng nào đáng giá cho tiểu Dương nhà chúng ta phấn đấu cả đời vậy?

Bị một đại mỹ nhân như vậy trêu đùa, tiểu Dương cảm thấy khuôn mặt hơi nóng lên, tim đập có chút nhanh. Má ơi, giới tính của cô là nữ, yêu thích nam aaaa!

Thấy khuôn mặt trợ lý nhỏ của mình hồng hồng, Ninh Tây cười đến cong mày:

- Nếu như tò mò thì có thể đi xem. Dù sao ở đây cũng chưa có việc gì.

Tiểu Dương lắc đầu, hơi do dự trả lời:

- Anh Trương bảo rằng em không được rời khỏi vị trí công tác.

- Không sao! Là chị cho phép em đi mà. Anh ấy cũng sẽ không trừ lương của em đâu.

Ninh Tây lật kịch bản trong tay, nói tiếp:

- Chỉ cần em đừng quên thời gian là được rồi.

- Vậy em đi chụp vài tấm hình rồi sẽ quay lại luôn.

Hai mắt tiểu Dương trở nên sáng rực:

- Em sẽ không đi lâu đâu.

- Trợ lý của em cũng chạy đi nhìn náo nhiệt à?

Chu Giai Phi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Ninh Tây, bắt đầu cười cười.

- Chị Phi!

Ninh Tây đặt kịch bản xuống, quay đầu sang cười với Chu Giai Phi:

- Em ấy còn nhỏ, thích xem náo nhiệt cũng là chuyện bình thường.

- Em thì lớn hơn em ấy được mấy tuổi chứ?

Chu Giai Phi cầm một chiếc quạt điện tự động nhỏ đưa cho Ninh Tây, lại tự mở một cái cho mình.

- Em diễn rất tốt, trước kia từng đóng phim rồi à?

- Chỉ từng đóng qua mấy nhân vật chạy chân cùng mấy vai diễn nho nhỏ thôi.

Ninh Tây nhận lấy quạt điện, khẽ nói một tiếng cảm ơn.

- Phần lớn những người trong nghề đều từng bước từng bước đi lên như vậy mà.

Chu Giai Phi cũng không tỏ ra khinh thường khi nghe Ninh Tây nói đến những kinh nghiệm này.

- Em còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội lắm.

Không giống như bản thân cô, qua ba mươi tuổi rồi vẫn diễn những nhân vật tương tự nhau, có đôi khi trạng thái không tốt, chỉ có thể dùng phấn son dày đặc để che đi sự mỏi mệt.

Hai mươi ba tuổi, đúng là lúc thanh xuân tươi trẻ.

Hai người nói chuyện chưa được bao lâu thì tiểu Dương cầm điện thoại đi về, đến bên cạnh Ninh Tây rồi nói:

- Chị Tây Tây, cặp đôi này không chỉ nhiều tiền mà còn đẹp nữa. Vừa rồi trong đoàn làm phim của chúng ta có người còn nói, hai người này đủ để gia nhập giới giải trí.

- Có thật sự đẹp như vậy sao?

Chu Giai Phi có chút tò mò, hỏi lại.

- Đúng vậy!

Tiểu Dươn lấy ảnh chụp được trong điện thoại đưa ra cho Chu Giai Phi xem.

Chu Giai Phi cầm lấy điện thoại nhìn qua. Trong ảnh, người con trai mặc bộ âu phục của những năm ba mươi thế kỷ trước, con gái thì mặc một bộ sườn xám lông lầy, tướng mạo đúng là hơn người.

- Đây không phải là công tử của nhà họ Trần hay sao. Vị này cuối cùng cũng quay đầu đính hôn với tiểu thư nhà họ Ngụy rồi, cũng coi là môn đăng hộ đối.

Sau khi nhận ra người trong tấm ảnh, giọng nói của Chu Giai Phi trở nên hơi lạnh nhạt.

Cô đã từng gặp nhiều loại phú nhị đại như thế này. Thịnh thoảng chơi bời cùng mấy em người mẫu trẻ trung hoặc nghệ sĩ hạng ba, quay đầu lại đính hôn hoặc kết hôn còn có thể được không ít báo đài khoa trương khen là lãng tử quay đầu hoặc là chung tình, si tình với cô dâu...

Ninh Tây nghe thấy thế liền khẽ cười, nhìn qua điện thoại mà Chu Giai Phi trả lại cho tiểu Dươn. Sóng mắt xoay chuyển tựa như một hồ nước xuân triền miên.

- Trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Rất tốt a!

- Đúng thế! Chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc!

Chu Giai Phi cười nói một câu như vậy.

Ninh Tây khẽ nhếch khóe môi, tựa như đồng ý với lời của Chu Giai Phi.

Chương 4

Cả một mùa hè Ninh Tây đều ở trong đoàn phim để quay quay chụp chụp. Đến khi phân diễn của cô kết thúc, ăn xong bữa ăn đóng máy cùng mọi người trong đoàn thì cũng đã đến đầu mùa thu.

Đi ra khỏi thành phố, ngồi lên máy bay về thủ đô, Ninh Tây nhẹ nhàng thở ra. Vì đuổi gấp tiến độ mà nửa tháng gần đây, mọi người trong đoàn làm phim đều không nghỉ ngơi tốt, nữ số hai như cô cũng không ngoại lệ.

Máy bay cất cánh không lâu, Ninh Tây liền nhắm mắt ngủ, mãi cho đến khi máy bay hơi lắc lư cô mới tỉnh lại. Hóa ra là máy bay chuẩn bị hạ cánh rồi.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, là ba giờ chiều, cô hơi chóng mặt liền day day huyết thái dương, rồi dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Dương tri kỷ kéo chăn bị tuột xuống đầu gối lên cho cô, sau đó hỏi:

- Chị Tây Tây, chị có khỏe không?

Ninh Tây cười khỏ:

- Không sao đâu! Chỉ là gần đây không được ngủ ngon.

Nghĩ đến mấy ngày gần đây quay phim với cường độ cao như vậy, tiểu Dương không khỏi rụt cổ. Làm nghệ sĩ đúng là không dễ dàng!

Lúc ra khỏi sân bay, vừa vặn gặp phải cảnh người hâm mộ đến đón máy bay, cảnh tượng ầm ầm náo nhiệt. Ninh Tây suýt chút nữa bị một cô bé chạy tới đụng ngã xuống đất. Nhưng mà nhìn bộ dạng một tay chống đất của cô cũng không dễ nhìn cho lắm.

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi!

Cô bé kia thấy mình đụng vào người khác, cũng ngại ngừng tiếp tục chạy ra đón nghệ sĩ mình thích mà xoay người lại đỡ Ninh Tây.

- Chị Tây Tây!

Tiểu Dương lại càng hoảng sợ, bỏ hành lý xuống một bên, chạy tới đỡ Ninh Tây cùng cô bé kia.

- Không có việc gì đâu!

Ninh Tây ưu nhã vén lại tóc đang xòa ra trước mặt, mỉm cười với cô bé kia.

Cô bé kia ngơ ngác nhìn khuôn mặt cô, một lúc sau mới tỉnh táo hỏi lại:

- Chị... Chị ngã có bị thương ở chỗ nào không. Để em dẫn chị đi xem thầy thuốc.

- Chị thật sự không sao cả, em đừng lo!

Ninh Tây lắc lắc ngón trở non mịn, cặp môi đỏ mọng khẽ cong lên, chỉ tay về phía trước.

- Nghệ sĩ em thích hình như đi xa rồi kìa.

- A!

Cô bé lúc này mới nhớ ra hôm nay mình vội đến là để đón thần tượng nhà mình, lại nói thêm một câu xin lỗi với Ninh Tây rồi mới vội vàng vàng chạy đuổi theo đám người phía trước.

Đợi cho đến khi không nhìn thấy cô bé kia nữa, Ninh Tây mới lắc lắc cổ tay, thổi phù phù vào chỗ bị thương, thổi mấy hơi xong mới đau khổ kêu lên:

- Thảo nào đêm qua chị nằm mơ thấy bát rơi vỡ!

- Hả? Có liên quan gì sao?

Tiểu Dương mờ mịt không hiểu.

Ninh Tây nhíu mày:

- Là báo trước rằng hôm nay chị sẽ bị ngã đấy!

Tiểu Dương câu hiểu câu không, ngơ ngác gật đầu. Cô nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Ninh Tây, trong lòng thầm nghĩ “Chị Tây Tây thật là dịu dàng ấm áp, bị đau như vậy cũng không nổi làm khó cô bé tầm mười lăm mười sáu tuổi kia.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía đám người ồn ào nhất, chỉ thấy đám fan hâm mộ giờ rất nhiều tấm biển, trên đó viết các dòng chữ “Lòng em vĩnh hằng”.

Hỏi sao lại điên cuồng như vậy, gần đây Sở Hằng vì diễn vai nam chính của một bộ phim thần tượng mà trở nên nổi tiếng, có không ít fan hâm mộ nữ, có nhiều người đến đón máy bay như vậy cũng là bình thường.

Lúc này đây trong lòng Ninh Tây gần như tan vỡ, cô đau đến mức hận không thể nhảy dựng lên, nhưng mà con người ưu nhã lại xinh đẹp như cô làm sao có thể làm ra hành động mất hình tượng như thế?

Vì vậy, cô chịu đựng!

Trong khu nghỉ ngơi của khách quý, một thanh niên mặc comple màu xám cười khúc khích, bê tách cà phê quay sang nói với bạn mình:

- Phụ nữ có đẹp tới đâu mà ngã sấp xuống thì cũng như nhau cả, chẳng đẹp mắt tý nào.

Bạn của anh ta đặt cốc cà phê xuống, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy một đoàn các fan nữ náo nhiệt đón máy bay.

Thấy đồng bạn không tiếp lời, thanh niên kia cũng không để ý, lại cười nói:

- Mấy hôm nữa sẽ có một bữa tụ hội, anh có muốn đến chơi đùa một chút không?

- Chuyện đó tính sau.

Đồng bạn anh ta nhìn vào cốc cà phê, trả lời với giọng bình tĩnh, sau đó nghiêng đầu nhìn đám người đi lại ở dưới tầng, ánh mắt đen tối không rõ.

Ninh Tây trở về nhà trọ nghỉ ngơi hai ngày, sau đó đến công ty, Trương Thanh Vân lại kín đáo đưa cho cô một quyển kịch bản.

- Bộ phim này là gì?

Ninh Tây mở kịch bản ra, phát hiện đây là một bộ phim hài nhẹ chôn thành phổ hiện đại. Nhân vật cô diễn cũng không có mấy lời kịch.

- Mọi tình đầu của nhân vật nam chính?

Lại còn là một mối tình đầu đã chết?

Trương Thanh Vân giải thích:

- “Khói lửa trên sông” phải một thời gian nữa mới chiếu. Bây giờ đang chưa có ai biết đến em, nhận diễn một ít nhân vật có hình tượng tốt sẽ có lợi cho sự phát triển của em về sau. Bộ phim này tuy rằng không phải bộ phim lớn, nhưng mà nhân vật nam chính là một nam nghệ sĩ gần đây rất hot, vé bán ra chắc chắn sẽ không quá kém.

Ninh Tây gật đầu, trong lòng cô biết rõ rằng Trương Thanh Vân sắp xếp như vậy đã là vô cùng để ý tới cô.

Nhìn thái độ của Ninh Tây, trong lòng Trương Thanh Vân cũng thấy vui vẻ, cầm lấy áo vest ở trên ghế salon rồi bảo:

- Bây giờ tôi dẫn em đến đoàn làm phim gặp đạo diễn.

Đoàn làm phim “Lòng đã yêu em” đã quay chụp gần xong, chỉ còn thiếu đúng mấy cảnh mà nhân vật nam chính nhớ lại mối tình đầu của mình. Bộ phim này là do tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng cải biên thành, trong tiểu thuyết rất ít miêu tả về mối tình đầu của nam chính, nhưng từ trong các câu văn theo trí nhớ của nam chính thì có thể biết được đây là một cô gái cực kỳ hoàn mỹ, nếu không cũng không khiến cho nam chính nhiều năm vẫn nhớ mãi không quên, mãi cho đến khi gặp được nữ chính mới hoàn toàn bỏ xuống.

Ban đầu trước khi mở máy thì đoàn làm phim đã tìm được diễn viên rồi. Ai biết được, sau đó diễn viên này đột nhiên hot lên, công việc nhiều thêm, cũng không thèm để ý đến vai diễn nhỏ này nữa.

Trong ngành giải trí cũng không thiếu những việc như vậy, hơn nữa đối phương cũng biết cách ăn nói, bên đoàn làm phim cũng không muốn gây chuyện ồn ào làm mất mặt nhau. Vì vậy cả hai bên liền hủy hợp đồng.

Mãi đến bây giờ lúc bộ phim gần quay xong, đạo diễn mới vỡ òi, còn chưa tìm được người diễn ánh trăng sáng trong lòng nam chính a. Trương Thanh Vân có chút quan hệ với đạo diễn, biết được chuyện này liền đưa ảnh chụp và một đoạn video sinh hoạt hàng ngày của Ninh Tây đưa cho đạo diễn. Vậy là mọi chuyện xong xuôi thành công.

Ninh Tây vừa đến đoàn, ngoài trời liền bắt đầu đổ mưa. Đạo diễn vui mừng gọi nhân viên công tác đưa cô tới phòng trang điểm, sau đó hô:

- Ông trời cũng giúp rồi, chuẩn bị quay hai cảnh trong mưa của ánh trăng sáng đi.

Ninh Tây trong vai ánh trăng sáng: ...

Dưới bàn tay thần kỳ của thợ trang điểm, trong nháy mắt Ninh Tây từ một cô gái hai mươi ba tuổi biến thành thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi. Cô nhìn mình mặc váy trắng, mái tóc đen dài ở trong gương, không nhìn được mà thầm nghĩ.

Tại sao ánh trăng sáng ở mỗi bộ phim đều mặc váy trắng, không thể có chút ý tưởng mới như váy đỏ, váy đen, váy hoa hay sao?

Ra khỏi phòng hóa trang, đạo diễn liền đi đến bên cạnh cô để dặn dò:

- Cảnh quay này vô cùng quan trọng. Mặc dù cô không có lời kịch nhưng ánh mắt của cô, nụ cười của cô, cách cô chạy trốn đều là lời kịch của cô. Cô chính là hoa tươi, cô chính là gió xuân, cô là báu vật xinh đẹp nhất trên thế giới. Cho dù là nước mưa cũng không thể giấu đi mỹ lực của cô. Cô hiểu loại cảm giác này không?

- Cái loại này... cái loại cảm giác mà khiến cho vô số đàn ông nhìn thấy cô, sẽ nhớ lại cảm giác của mối tình đầu. Có hiểu hay không?

Ninh Tây mở miệng, còn chưa kịp nói gì thì đạo diễn đã vung tay lên, cắt ngang lời cô định nói.

- Không hiểu cũng không sao! Quay mấy lần sẽ tìm được cảm giác.

Đạo diễn nhìn nhìn trời, lại nhìn Ninh Tây:

- Cô cũng may mắn đấy! Quay đoạn phim này không phải dùng vòi phun nước. Nước trong xe cũng chẳng sạch sẽ gì.

Nói cứ như ở loại địa phương như thủ đô này, nước mưa rơi xuống tinh khiết sạch sẽ lắm không bằng. Ninh Tây nhìn bộ dạng kích động đến đỏ bừng hai mắt của đạo diễn, biết điều im lặng không nói gì.

Sau khi nói xong với Ninh Tây, đạo diễn lại quay người đi tìm nam chính, tiếp tục nói một tràng dài. Cuối cùng sau khi đạo cụ xong xuôi, tổ quay chụp vào vị trí, thì Ninh Tây, người mới đến đoàn làm phim không lâu đã bị đẩy ra đường.

Trước khi Ninh Tây bắt đầu, đạo diễn còn cực kỳ chăm sóc nói một câu:

- Cô yên tâm, đoạn được này đã chặn lại rồi, không có xe nào khác chạy qua đâu.

Ninh Tây cầm ô che mưa, đi đến trước mặt Sở Hằng, người đóng vai nam chính, lễ phép hỏi thăm anh ta.

Tuy rằng Sở Hằng đang hot, nhưng cũng không tự cao tự đại, cũng khách khí nói với Ninh Tây mấy câu rồi mới đi sang bên cạnh nhìn Ninh Tây biểu diễn.

Phim điện ảnh yêu cầu chất lượng của cảnh quay cao hơn, đồng thời camera quay chụp cũng nhiều hơn phim truyền hình. Vì vậy, nếu như biểu diễn có chỗ không tốt thì khuyết điểm nhỏ cũng sẽ bị phóng lớn vô số lần, sau đó sẽ phải quay lại.

Mưa, chiếc ô, người.

Một buổi chiều mưa chạng vạng trên đường phố ít người qua lại. Ở đầu phố, một cô gái mặc váy trắng đang chậm chậm bước tới, trên khuôn mặt mang theo nụ cười ngọt ngào của người con gái tuổi thanh xuân.

Khuôn mặt cô xinh đẹp vô cùng, bởi vậy nụ cười giống như hoa tươi đua nở khiến người ta gặp là khó có thể quên.

Màn ảnh tiến lại gần hơn, gần đến mức có thể thấy lông mi trên đôi mắt của cô. Đúng lúc này, cô đột nhiên dừng lại, sau đó bước mấy bước tránh sang một bên.

Hóa ra là có một chiếc xe chạy qua, cô sợ nước bùn bắn tung tóe làm bẩn chiếc váy.

Đường đi càng ngày càng tối, cô gái giống như điểm sáng nhất trên đường phố, vì vậy nhân vật nam chính đang ngồi trên xe bus mới nhìn qua cửa sổ đã chú ý đến cô... Chỉ một cái nhìn lại khiến anh ta động lòng.

Cảnh quay đã xong, lại thêm vào mấy màn ảnh đặc tả, đạo diễn cực kỳ hài lòng vỗ tay:

- Đúng, đúng, đúng! Chính là loại cảm giác này! Loại cảm giác khiến cho đàn ông phải động lòng, thật tuyệt vời! Cảnh quay sau là lúc cô chết, nhớ kỹ phải chết xinh đẹp một chút đấy!

Ninh Tây chỉ có thể nhếch nhếch khóe miệng, đón lấy khăn tay mà Trương Thanh Vân đưa tới, lau sạch sẽ nước trên tay.

- Phía trước có đoạn đường nhỏ bị chặn lại, hình như có đoàn làm phim đang quay phim.

Lái xe nói vậy rồi vòng xe qua, thư ký ngồi bên cạnh ông chủ liền quay ra, nhìn thấy đoạn đường chẳng mấy khi được dừng lại có vài ba chiếc máy quay, xe bus và người qua đường mặc quần áo đều là phong cách tầm mười năm về trước, vì vậy nói:

- Xem ra hôm nay chúng ta không đi được đường tắt rồi.

- Không sao!

Ông chủ quay ra nhìn bên ngoài cửa xe, đúng lúc nhìn thấy một nữ diễn viên đang chạy trên phố, sau đó đâm phải một chiếc xe trên đường, ngã xuống đất. Mái tóc dài phủ kín mặt đất, trộn lẫn với nước bùn, thoạt nhìn cực kỳ chật vật và đáng thương.

- Dừng xe!

Người này đột nhiên mở miệng, đợi xe dừng lại liền vội vàng đi tới gần chỗ quay chụp.

Thư ký sững sờ trong chốc lát rồi hấp tấp cầm ô mở ra đuổi theo sau.

Chương 5

- **N**inh Tây, vừa rồi cô diễn rất đúng, nhưng mà tốc độ chạy hơi chậm một chút.

Đạo diễn xem lại cảnh quay trên máy rồi ngẩng đầu lên hỏi Ninh Tây:

- Quay lại một lần nữa được chứ?

Ninh Tây thở hơi gấp gấp, để mặc cho thợ trang điểm và thợ quần áo giầy vò trên người mình, giờ tay lên ra hiệu cũng được với đạo diễn.

Thấy cô dễ nói chuyện như vậy, đạo diễn cũng mỉm cười vừa ý. Thực tế thì cảnh quay vừa rồi đã rất được, nếu như nghệ sĩ không muốn quay lại thì ông cũng không bắt buộc. Nhưng mà nếu có thể tốt hơn nữa thì càng tốt.

- Được rồi! Tất cả các tổ chú ý. Một, hai, ba. Diễn!

Trong màn đêm mưa rơi yên tĩnh, trên đoạn đường ô tô qua lại, cô đang cố hết sức để chạy, giống như chỉ cần chạy được đến cuối đường là có thể bắt lấy hạnh phúc của mình.

Mưa làm ướt đẫm mái tóc dài của cô. Từng sợi, từng sợi tóc dính sát khiến khuôn mặt càng trở nên trắng bệch như giấy.

Cô đang khóc, nước mắt xen lẫn nước mưa rơi xuống. Theo chiếc xe phía trước càng đi càng xa, ánh mắt của cô dần dần bị tuyệt vọng bao trùm. Nhưng dù là như vậy thì chiếc xe kia cũng không ngừng lại.

Lúc bị một chiếc xe khác đâm vào, cô lặng yên ngã xuống, bàn tay duỗi về phía chiếc xe bus ở xa kia. Mưa càng lúc càng lớn, cuốn trôi bùn bẩn trên bàn tay cô, nhưng cũng khiến máu tươi chảy ra lênh láng, nhuộm đẫm bùn đất dưới thân cô.

Mà lúc này, chiếc xe bus phía trước kia lại dừng lại, bởi vì có người phát hiện ra tai nạn xe cộ ở đằng sau. Nhân vật nam chính mặc áo sơ mi trắng cũng giống như mọi hành khách khác, tò mò nhìn về chỗ xảy ra tai nạn.

Mãi cho đến khi có hai người nói với nhau.

- Đáng thương quá, vẫn còn là một cô bé.

- Ừ, tội nghiệp thật. Nghe đâu là chết ngay tại chỗ. Thật là... Haizzz!

Trong lòng cậu bỗng nổi lên sự khủng hoảng không cách nào tả nổi. Cậu điên cuồng lao xuống xe, gạt đám người đang xem náo nhiệt ra... Khuôn mặt khiến cho cậu ngày đêm mơ tưởng hiện ra trước mắt.

Cậu lao vào, vấp ngã, vừa chạy vừa bò tới cô gái nằm trên mặt đất, cầm lấy bàn tay duỗi về phía trước của cô.

- Tốt!

Đạo diễn vừa kêu dừng, nhân viên công tác bên cạnh liền chạy tới đưa khăn khô cho Sở Hằng và Ninh Tây.

Ninh Tây khoác khăn lên người, uống mấy ngụm nước ấm rồi mới chậm rãi dùng khăn lau tóc.

Trợ lý của Sở Hằng vây quanh anh, líu ríu kể lại những lời mà đạo diễn nói.

- Anh Sở, ánh mắt của anh vừa rồi rất chuẩn, đạo diễn liên tục khen anh đấy.

Sở Hằng cười cười không nói gì, anh lau nước trên mặt, quay sang nhìn Ninh Tây, thấy cô được trợ lý đưa đi thay quần áo liền hỏi trợ lý của mình:

- Cậu có mang thuốc đề phòng cảm cúm không?

Trợ lý khẽ gật đầu.

- Vậy đưa qua cho Ninh Tây một liều đi.

Người mới này rất có tiềm lực, nếu như Cửu Cát dốc hết sức nâng đỡ cô ta, nói không chừng còn có thể nâng được một nữ nghệ sĩ hàng đầu.

- Vâng anh!

- Đi đi!

Người đàn ông đứng bên ngoài chỗ đoàn làm phim cũng thu hồi ánh mắt, quay đầu đi về ô tô ở phía sau.

- Vâng thưa ông chủ.

Thư ký đi đằng sau mờ mịt không hiểu gì. Anh nghĩ mãi không ra tại sao ông chủ lại chạy xuống xem người khác quay phim.

Anh lại nhìn về phía trước, ông chủ dáng người cao cao đẹp đẽ, lưng thẳng tắp, đúng là một người đàn ông có sức hấp dẫn vô cùng.

Sau khi xe lăn bánh, anh lại cẩn thận từng li từng tý liếc nhìn ông chủ. Tuy rằng đối phương cúi đầu im lặng nhưng hình như tâm tình có chút thay đổi.

Anh cũng không dám hỏi nhiều, chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, quay đầu sang nhìn những giọt nước trên cửa xe. Chúng không ngừng lăn xuống, tại thành những vệt nước kéo dài.

Cảnh quay của Ninh Tây trong bộ phim này không có nhiều, chỉ vài ngày là quay xong hết. Sau đó, Trương Thanh Vân cũng không sắp xếp công tác gì mấy cho cô mà chỉ mời giáo viên đến dạy cho cô về hình thể, lời kịch, thanh nhạc... Vì vậy, cuộc sống của cô trôi qua cũng khá là nhẹ nhõm.

Lúc nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp cấp 3 thì cô đang đắp mặt nạ dưỡng da.

Trước khi cô ra nước ngoài học tập, chủ nhiệm lớp đã giúp đỡ cô rất nhiều. Vì vậy, mấy năm qua cô cũng vẫn luôn liên lạc với chủ nhiệm lớp. Vào ngày lễ

tết, cô còn gửi cho cô giáo mình một ít quà tặng, mà cô ấy cũng gửi cho cô một ít đặc sản trong nước.

Lần này về nước, cô còn chưa nói với bất kỳ ai, nghe được giọng nói ân cần của cô giáo, khuôn mặt cô thêm vài phần vui vẻ:

- Cô ơi, em không muốn bỏ qua đại thọ năm mươi tuổi của cô đâu.
- Đúng ạ! Em đã về nước rồi!
- Đến lúc đấy cô không chê em làm phiền là tốt lắm rồi.

Cúp điện thoại, Ninh Tây mở tủ quần áo lật tìm một lúc, lấy một bộ đồ phù hợp, còn trang điểm nhẹ nhàng một chút rồi mới xách túi ra ngoài.

Tháng trước, cô đã đổi lấy bằng lái xe trong nước. Nhưng mà bình thường cô không mấy khi tự mình lái xe, vì vậy cũng chưa mua. Cho đến khi cô xách theo túi lớn túi bé, đứng ngoài trời đợi nửa giờ cũng chưa bắt được cái xe nào, cô bắt đầu nghĩ đến việc mình có nên mua một chiếc hay không.

Vất vả mãi mới gọi được một chiếc taxi, Ninh Tây đi đến trường Trung học số một của thủ đô. Thời gian trôi qua năm sáu năm rồi nhưng chỗ này cũng không thay đổi gì mấy, có chăng chỉ là cây cối trên đường càng thêm tươi tốt mà thôi.

Trên sân thể dục có nam sinh mặc đồng phục chơi bóng, bên cạnh sân bóng thì các nữ sinh reo hò cổ vũ. Thấy cảnh này, cô không nhin được mà mỉm cười.

Cô quay người đi đến ký túc của giáo viên ở phía tây, leo lên tầng 5, gõ cửa nhà cô giáo Diêu.

Cửa rất nhanh được mở ra, cô giáo Diêu bước ra, nhìn thấy Ninh Tây liền vui mừng mở rộng cửa, gọi Ninh Tây mau mau vào nhà ngồi.

- Nhìn em kìa! Mấy năm nay ở nước ngoài ăn uống không tốt, người gầy đi nhiều quá!

Cô Diêu đau lòng, nhưng cũng không nỡ trách móc, ngược lại còn kêu Ninh Tây không cần mua nhiều thứ mang đến như vậy. Thầy Trương chồng cô ngồi ở bên cạnh, cười tủm tỉm, trông rất là hiền hòa.

- Cô à, mấy năm nay cô và thầy Trương vẫn khỏe chứ ạ?

Ninh Tây nâng chén trà lên, nhìn sắc mặt hai người bọn họ đều khỏe mạnh hồng nhuận mới yên tâm.

- Tốt! Rất là tốt! Mọi chuyện đều tốt!

Cô Diêu và thầy Trương mấy năm nay đều rất hạnh phúc. Hai người có một đứa con trai. Con trai hai người vừa có hiếu vừa biết tiến tới, bây giờ mới tốt nghiệp xong, đang bắt đầu đi làm nên không có ở nhà.

Cô trò hai người trò chuyện với nhau trong chốc lát, cô Diêu mới nhắc đến công việc của Ninh Tây:

- Em là sinh viên tốt nghiệp trường đại học Erding. Trường này đứng thứ ba trong số top mười đại học nổi tiếng toàn thế giới. Sau khi về nước chắc hẳn em tìm việc rất thuận lợi.

- Em đã ký hợp đồng với một công ty rồi, các đồng nghiệp đều thân thiện. Cô không cần lo lắng nhiều đâu ạ.

Ninh Tây cười cười, bỏ miếng táo trong tay làm đôi, đưa cho cô Diêu và thầy Trương.

Cô Diêu thấy Ninh Tây gọt sạch vỏ hoa quả mà không đứt đoạn, không khỏi thấy hơi đau lòng. Cô bé năm xưa được cha mẹ nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay giờ đã trưởng thành rồi.

Chỉ là cái giá phải trả cho sự trưởng thành này quá lớn, quá trầm trọng, khiến bà luôn luôn lo lắng đến cuộc sống của cô bé này trong những năm qua.

Thời gian nhanh đến giữa trưa, thầy Trương vào phòng bếp làm cơm, Ninh Tây muốn đi vào giúp đỡ thì bị cô Diêu ngăn lại.

- Cứ để ông ấy vào làm đi, cô trò chúng ta ngồi đây trò chuyện là được.

Cô Diêu không để cho Ninh Tây vào phòng bếp.

- Những năm gần đây cô gọi điện cho em, lúc nào em cũng chỉ kể chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Cô cũng không biết cuộc sống bên đây của em như thế nào.

Nói đến đây cô lại thở dài:

- Cô biết rõ em là đứa bé có tương lai. Nhưng mà dù sao em cũng sống một mình. Nếu như có chuyện gì khó xử nhất định phải nói cho cô biết đấy.

- Vâng!

Ninh Tây gật đầu cười, đưa tay vật hai quả nhãn lăn qua lăn lại.

- Những năm gần đây em cũng không có chuyện gì khó xử cả.

Cho dù có, thì cũng chỉ là chút chuyện cũ mà thôi, ngay cả nhắc cô cũng không muốn nhắc lại.

Có lẽ vì đón Ninh Tây nên cơm trưa chuẩn bị rất phong phú. Tuy rằng chỉ là một ít đồ ăn bình thường trong gia đình nhưng mà Ninh Tây ăn hết hai bát cơm đấy.

Người ăn cơm thấy ngon thì người nấu cơm là người vui mừng nhất. Thầy Trương cũng có cảm tình với cô học sinh này. Chuyện năm đó ông biết rõ, hơn nữa còn giúp đỡ Ninh Tây không ít. Vì vậy, trong mắt ông, Ninh Tây cũng giống như nửa học sinh của mình. Vừa cơm nước xong xuôi thì điện thoại của Ninh Tây vang lên, là Trương Thanh Vân gọi đến.

Hóa ra phim “Lòng đã yêu em” muốn chiếu trước kỳ nghỉ quốc khánh. Mặc dù Ninh Tây chỉ diễn có mấy cảnh trong phim nhưng cũng cần phối hợp tuyên

truyền trên internet nhưng mà Ninh Tây lại chưa đăng ký tài khoản của trang web trong nước, vì vậy Trương Thanh Vân mới gọi điện bảo cô đến công ty một chuyến để bàn bạc về chuyện này.

Ninh Tây nói cho Trương Thanh Vân biết địa chỉ bây giờ của mình. Ở đầu bên kia điện thoại, Trương Thanh Vân nói sẽ tới đón cô.

Ninh Tây ngồi thêm một lát rồi đứng lên xin phép ra về. Cô Diêu cũng biết rằng cô có công tác nên không giữ lại, chỉ là dặn dò cô lúc nào rảnh thì nhớ đến nhà mình chơi, rồi báo cho Ninh Tây biết địa chỉ nhà hàng tổ chức sinh nhật của mình.

Sau khi Ninh Tây đi về rồi, cô Diêu mới ngồi lại trên ghế salon, thờ dài với thầy Trương.

- Học sinh đến thăm em, sao em còn than ngắn thở dài thế.

Thầy Trương vỗ vỗ lưng cô Diêu, khuyên nhủ:

- Anh thấy em ấy cũng là người có chủ kiến, nhất định sẽ có cuộc sống tốt. Em cũng đừng quá lo lắng vợ vẫn như thế.

- Em lo cho học sinh của mình, sao lại là lo lắng vợ vẫn?

Cô Diêu không vui, trừng mắt nhìn bạn già của mình:

- Người ta cũng chỉ tầm tuổi con mình mà thôi. Con chúng ta cao to mạnh khỏe thế kia chúng ta còn lo lắng, đừng nói đến em ấy còn là con gái, lại một thân một mình tự lập.

Thầy Trương nghe vậy cũng chỉ đành thở dài, lắc lắc đầu, không tiện nói thêm gì nữa.

- Sao em lại ở đây?

Trương Thanh Vân đến đón Ninh Tây, anh nhìn đến tám biển to ghi rõ dòng chữ Trường trung học số 1 thủ đô.

Đây chính là một trong những trường cấp 3 tốt nhất ở thủ đô, cho dù có tiền đến đâu mà thành tích không tốt thì cũng chưa chắc đã vào được

- Đến thăm giáo viên cũ.

Ninh Tây thất dẫy an toàn rồi cười nói:

- Năm đó, khi còn học trong trường, em là một cô bé mập dẫy.

Trương Thanh Vân khởi động xe rồi quay sang nhìn dáng người thon thả khêu gợi của Ninh Tây:

- Đúng là không nhìn ra được điều đó dẫy!

Ninh Tây cười cười, nhìn công trường cấp 3 càng ngày càng xa, ánh mắt hơi cúi xuống, khẽ nói:

- Anh chưa nghe qua một câu nói à?
- Câu gì?
- Con gái mười tám tuổi thay đổi, càng đổi càng xinh!

Trương Thanh Vân phát hiện trong giọng nói của Ninh Tây có chút trào phúng, liền cười bảo:

- Vậy em tốt hơn tôi rồi. Cả đời này tôi chưa từng đẹp mắt luôn.
- Đừng lo lắng! Em không chê diện mạo của người đại diện đâu!

Ninh Tây chống tay lên cằm, vẻ mặt rộng lượng, trong ánh mắt lại mang theo vài phần trêu chọc.

Trương Thanh Vân: ! Vậy thì phải cảm ơn em rồi!